

474

Besluit van 6 september 1991, houdende wijziging van de Militaire wachtgeldregeling 1961 en de Premiereregeling en aanvullende voorzieningen beroepsmilitairen van de krijgsmacht 1982

Wij Beatrix, bij de gratie Gods, Koningin der Nederlanden, Prinses van Oranje-Nassau, enz. enz. enz.

Op de voordracht van Onze Minister van Defensie van 18 maart 1991, Directoraat-Generaal Personeel, Directie Arbeidsvoorwaardenbeleid, Afdeling Beleid en Management Postactieven, nr. D 91/100/5753;
Gelet op artikel 12 van de Militaire Ambtenarenwet 1931 (Stb. 519);
De Raad van State gehoord (advies van 13 augustus 1991, nr. W07.91.0152);

Gezien het nader rapport van Onze Minister van Defensie van 29 augustus 1991, Directoraat-Generaal Personeel, Directie Arbeidsvoorwaardenbeleid, Afdeling Beleid en Management Postactieven, nr. D 91/100/16359;

Hebben goedgevonden en verstaan:

ARTIKEL I

De Militaire wachtgeldregeling 1961 (Stb. 1986, 494)¹ wordt als volgt gewijzigd:

A

Aan artikel 1, eerste lid, wordt een onderdeel h toegevoegd, luidende:

h. lichamen: rechtspersonen, maat- en vennootschappen, samenwerkingsvormen zonder rechtspersoonlijkheid die met verenigingen maatschappelijk gelijk kunnen worden gesteld, ondernemingen van publiekrechtelijke rechtspersonen en doelvermogens.

B

In artikel 2, tweede lid, vervalt onderdeel c, wordt onderdeel d vernummerd tot onderdeel c en wordt in dat tot c vernummerde onderdeel d in plaats van «het ontslag» gelezen: «het verstrijken van die tijd dan wel ter zake van ontslag».

C

Na artikel 1 wordt een nieuw artikel 1a ingevoegd, luidende:

Artikel 1a

1. Dit besluit verstaat onder loon: het loon in de zin van de Coördinatiewet Sociale Verzekering (Stb. 1966, 64).
2. Dit besluit verstaat onder dienstbetrekking iedere publiekrechtelijke of privaatrechtelijke arbeidsverhouding waarbij in dienst van een natuurlijke persoon of een lichaam werkzaamheden tegen bezoldiging of loon worden verricht.
3. Het bepaalde bij of krachtens de artikelen 4, 5 en 6 van de Werkloosheidswet (Stb. 1987, 93) is van overeenkomstige toepassing.

D

Na vernummering van artikel 3 tot artikel 3a wordt een nieuw artikel 3 opgenomen, luidende:

Artikel 3

1. De duur van het wachtgeld is 6 maanden, met ingang van de dag waarop het ontslag ingaat.
2. Indien de belanghebbende:
 - a. in de periode van 5 jaar onmiddellijk voorafgaande aan het ontslag ten minste gedurende 3 jaar als werknemer bedoeld in artikel 3 van de Werkloosheidswet en in een dienstbetrekking van 8 of meer uren per week werkzaam is geweest;
 - b. onmiddellijk voorafgaande aan het ontslag recht heeft op een uitkering op grond van de Algemene Arbeidsongeschiktheidswet (Stb. 1980, 28);wordt de duur van het wachtgeld verlengd met:
 - a. 3 maanden bij een arbeidsverleden van ten minste 5 jaar;
 - b. 0,5 jaar bij een arbeidsverleden van ten minste 10 jaar;
 - c. 1 jaar bij een arbeidsverleden van ten minste 15 jaar;
 - d. 1,5 jaar bij een arbeidsverleden van ten minste 20 jaar;
 - e. 2 jaar bij een arbeidsverleden van ten minste 25 jaar;
 - f. 2,5 jaar bij een arbeidsverleden van ten minste 30 jaar;
 - g. 3,5 jaar bij een arbeidsverleden van ten minste 35 jaar, en
 - h. 4,5 jaar bij een arbeidsverleden van ten minste 40 jaar.
3. Het arbeidsverleden bedoeld in het tweede lid, wordt vastgesteld door samentelling van:
 - a. perioden, gelegen in de 5 jaar onmiddellijk voorafgaande aan het ontslag, waarover de belanghebbende aantoonbaar als werknemer bedoeld in artikel 3 van de Werkloosheidswet en in dienstbetrekking van 8 of meer uren per week werkzaam te zijn geweest en
 - b. de periode gelegen tussen de 18e verjaardag van de belanghebbende en de dag, gelegen 5 jaar voor het ontslag.
4. Perioden, waarin een belanghebbende:
 - a. recht heeft op een arbeidsongeschiktheidsuitkering op grond van de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering (Stb. 1987, 89), berekend naar een arbeidsongeschiktheid van ten minste 80%, of een toelage ontvangt op grond van artikel 58, eerste of derde lid, van de Algemene Arbeidsongeschiktheidswet (Stb. 1987, 90) die al dan niet vermeerderd met een arbeidsongeschiktheidsuitkering op grond van de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering 70% of meer bedraagt van het dagloon, waarnaar de arbeidsongeschiktheidsuitkering is of zou zijn berekend;

b. ter zake van een dienstbetrekking op grond waarvan hem door het Rijk invaliditeitspensioen was verzekerd, recht heeft op een arbeidsongeschiktheidsuitkering, berekend naar een arbeidsongeschiktheid van ten minste 80%, of een toelage ontvangt die naar aard en strekking overeenkomt met een toelage als bedoeld in onderdeel a, die al dan niet vermeerderd met de arbeidsongeschiktheidsuitkering 73% of meer bedraagt van de middelsom, waarnaar de arbeidsongeschiktheidsverzekering is of zou zijn berekend;

c. een uitkering ontvangt op grond van hoofdstuk III van de Wet arbeidsongeschiktheidsvoorziening militairen, berekend naar een arbeidsongeschiktheid van ten minste 80% of een toelage op grond van dat hoofdstuk, die al dan niet vermeerderd met de arbeidsongeschiktheidsuitkering 70% of meer bedraagt van het dagloon, waarnaar de arbeidsongeschiktheidsuitkering is of zou zijn berekend;

d. na beëindiging van zijn dienstbetrekking een uitkering ontvangt op grond van de Ziektewet (Stb. 1987, 88), over de maximale duur, bedoeld in artikel 29, tweede lid van die wet;

e. een uitkering ontvangt, die naar aard en strekking overeenkomt met een uitkering bedoeld in onderdeel a of d;

worden, indien deze uitkeringen worden ontvangen in verband met een gewezen dienstbetrekking van 8 of meer uren per week, in aanmerking genomen voor de periode van drie jaar, bedoeld in het tweede lid, en voor de perioden gelegen in de vijf jaar, onmiddellijk voorafgaande aan het ontslag, bedoeld in het derde lid.

5. Voor de periode van drie jaar, bedoeld in het tweede lid, en voor de perioden gelegen in de vijf jaar, onmiddellijk voorafgaande aan het ontslag, bedoeld in het derde lid, worden perioden waarin een persoon een tot zijn huishouden behorend kind:

a. beneden de leeftijd van 6 jaar verzorgt, zonder dat deze persoon in een dienstbetrekking van 8 of meer uren per week werkzaam is geweest of een uitkering heeft ontvangen als bedoeld in het vierde lid, volledig, en

b. vanaf de leeftijd van 6 jaar doch beneden de leeftijd van 12 jaar verzorgt, zonder dat deze persoon in een dienstbetrekking van 8 of meer uren per week werkzaam is geweest of een uitkering heeft ontvangen als bedoeld in het vierde lid, voor de helft in aanmerking genomen.

6. Voor de toepassing van het vijfde lid worden als perioden van verzorging niet meegeteld de perioden waarin:

a. de verzorgende persoon als werknemer in de zin van een wettelijke regeling inzake werkloosheid recht heeft op een uitkering ter zake van werkloosheid; en

b. de verzorging buiten Nederland plaatsvindt anders dan tijdens vakantie.

7. Indien er in een gezamenlijke huishouding meer verzorgende personen zijn als bedoeld in het vijfde lid, wordt voor de toepassing van dat lid als verzorgende persoon van het kind beschouwd, degene van deze personen die zij als zodanig hebben aangewezen. Ingeval geen verzorgende persoon wordt aangewezen, is Onze Minister bevoegd een van hen die naar zijn oordeel als verzorgende persoon moet worden beschouwd, als zodanig aan te wijzen.

8. Voor de toepassing van het vijfde en zevende lid wordt onder:

a. een kind verstaan een eigen, aangehuwd of pleegkind;

b. een pleegkind verstaan een kind dat als eigen kind wordt onderhouden en opgevoed.

9. De regels die zijn gesteld krachtens artikel 42, negende lid, van de Werkloosheidswet zijn van overeenkomstige toepassing.

10. In bijzondere gevallen kan Onze Minister na afloop van de in het eerste lid en het tweede lid bedoelde termijnen de duur van het wachtgeld verlengen.

E

Het tot artikel 3a vernummerde artikel 3 wordt als volgt gewijzigd.

1. Na vernummering van de bestaande leden tot achtereenvolgens 2, 3, 4 en 5 wordt een nieuw eerste lid opgenomen, luidende:

1. In afwijking van artikel 3 wordt, indien dit leidt tot een langere wachtgeldduur, waarin tevens voor zover van toepassing de bijzondere verlenging, als bedoeld in het vierde lid, is begrepen, de duur van het wachtgeld vastgesteld overeenkomstig de volgende leden.

2. In het tot tweede lid vernummerde eerste lid worden achtereenvolgens in plaats van de woorden «het tweede lid» en «het derde lid» gelezen: «het derde lid» en «het vierde lid».

3. In het tot derde lid vernummerde tweede lid worden in plaats van de woorden «het eerste lid» gelezen: «het tweede lid».

4. In het tot vierde lid vernummerde derde lid worden de woorden «een diensttijd van» vervangen door: «een voor pensioen geldige diensttijd, naar welke het pensioen terzake van dat ontslag krachtens de Algemene militaire pensioenwet zal worden berekend van» en worden in plaats van de woorden «het eerste en tweede lid» gelezen: «het tweede en derde lid».

5. In het tot vijfde lid vernummerde vierde lid worden in plaats van de woorden «het derde lid» gelezen: «het vierde lid».

F

Na het tot artikel 3a vernummerde artikel 3 wordt een nieuw artikel 3b ingevoegd, luidende:

Artikel 3b

1. De belanghebbende, die het einde van de wachtgeldduur, bedoeld in artikel 3, tweede lid, heeft bereikt, heeft in aansluiting op het wachtgeld recht op een vervolgwachtgeld.

2. De belanghebbende die

a. het einde van de wachtgeldduur bedoeld in artikel 3, eerste lid heeft bereikt en

b. voldoet aan de voorwaarde, bedoeld in artikel 3, tweede lid, aanhef, doch uitsluitend wegens zijn arbeidsverleden geen recht heeft op verlenging van de wachtgeldduur, heeft recht op een vervolgwachtgeld.

3. Behoudens het gestelde in het volgende lid is de duur van het vervolgwachtgeld een jaar.

4. De belanghebbende aan wie uitsluitend ingevolge het eerste tot en met het derde lid van artikel 3a, een wachtgeld is toegekend en die voldoet aan de voorwaarde bedoeld in artikel 3, tweede lid, aanhef, heeft aansluitend recht op een vervolgwachtgeld indien het toegekende wachtgeld eindigt op een tijdstip gelegen binnen een jaar na de datum waarop zijn wachtgeld zou zijn beëindigd, wanneer dit zou zijn toegekend ingevolge artikel 3. Het vervolgwachtgeld eindigt op het tijdstip gelegen een jaar na de in de vorige volzin bedoelde datum.

5. Tenzij uitdrukkelijk anders is bepaald, zijn bepalingen van het wachtgeld van overeenkomstige toepassing op het vervolgwachtgeld.

G

Artikel 4 wordt gewijzigd als volgt.

1. In het eerste lid vervallen de woorden «in de in artikel 3, eerste en tweede lid, aangeduide termijn» en wordt tussen de woorden «gedurende» en «drie» ingevoegd: de eerste.

2. In het tweede lid worden de woorden «Het bedrag van het wachtgeld is gedurende verlengde termijn, bedoeld in artikel 3, derde lid» vervangen door: In afwijking van het vorige lid is het wachtgeld gedurende de verlengde termijn, bedoeld in artikel 3a, vierde lid.

3. In het derde lid worden de woorden «vierde lid van artikel 3» vervangen door: vijfde lid van artikel 3a.

H

Na artikel 4 wordt een nieuw artikel 4a ingevoegd, luidende:

Artikel 4a

1. Het bedrag van het vervolgwachtgeld is gelijk aan het minimumloon, met dien verstande dat dit bedrag nooit hoger kan zijn dan 70% van de bezoldiging.

2. Voor de toepassing van dit artikel wordt onder minimumloon verstaan het maandbedrag van het minimumloon bedoeld in artikel 8, eerste lid onder a, van de Wet minimumloon en minimumvakantiebijslag (Stb. 1968, 657), of, indien het een belanghebbende jonger dan 23 jaar betreft, het voor zijn leeftijd geldende minimumloon, bedoeld in artikel 7, derde lid, en artikel 8, derde lid, van genoemde wet, beide vermeerderd met de daarvoor berekende vakantiebijslag, bedoeld in artikel 15 van die wet.

I

In de artikelen 7, eerste lid, en 9, tweede lid, wordt «60» vervangen door: 55.

J

Na vernummering van artikel 18 tot artikel 19 wordt een nieuw artikel 18 opgenomen, luidende:

Artikel 18

De Algemene Termijnenwet (Stb. 1964, 314) is niet van toepassing op de termijnen gesteld in artikel 3, eerste en tweede lid, artikel 3a, tweede en derde lid, artikel 3b, derde en vierde lid, artikel 4, eerste lid en artikel 10, eerste lid.

ARTIKEL II

De Premieregeling en aanvullende voorzieningen beroepsmilitairen van de krijgsmacht 1982 (Stb. 648)² wordt als volgt gewijzigd:

A

Artikel 8 komt te luiden:

Artikel 8

1. Een militair die is aangesteld voor bepaalde tijd en de dienst verlaat op de dag waarop

a. die tijd is verstreken, hetzij

b. hij is ontslagen om een reden genoemd in artikel 1, eerste lid onder d, van de Militaire wachtgeldregeling 1961 (Stb. 1986, 494) heeft met ingang van die dag recht op een maandelijkse uitkering naar

de normen en voorwaarden van die regeling, voor zover die gelden voor de aanspraak op maandelijks wachtgeld en vervolgwachtgeld, de berekening van de termijn, van de hoogte en van de vermindering daarvan, alsmede wat betreft het vervallen van de aanspraak daarop, een en ander met dien verstande dat artikel 10 van die regeling van overeenkomstige toepassing is.

2. De militair die in het genot is van een uitkering ingevolge dit artikel en die gedurende een tijdvak van een jaar wegens ziekte verhinderd is arbeid te verrichten ontvangt, indien hij op de dag volgende na afloop van dat tijdvak arbeidsongeschikt is, zolang die ongeschiktheid duurt, doch uiterlijk tot de eerste dag van de maand, waarin hij de leeftijd van 65 jaar bereikt, een uitkering overeenkomstig de bepalingen van de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering (Stb. 1987, 89).

B

Artikel 9 vervalt.

ARTIKEL III

De op 1 april 1991 lopende militaire wachtgeldten worden te rekenen van die datum voor de resterende duur beheerst door de bepalingen van de Militaire wachtgeldregeling 1961 (Stb. 1986, 494) zoals die ingevolge dit besluit zijn komen te luiden. De resterende duur wordt daarbij zo nodig verlengd met het verschil tussen de oorspronkelijk vastgestelde duur en de duur die een toets aan de met dit besluit geïntroduceerde nieuwe regels terzake oplevert.

ARTIKEL IV

De artikelen 8 en 9 van de Premieregeling en aanvullende voorzieningen beroepsmilitairen van de krijgsmacht 1982 (Stb. 648), zoals die artikelen voor de bij dit besluit aangebrachte wijzigingen luiden, blijven van kracht voor de daarin bedoelde voor 1 april 1991 ontslagen militair.

ARTIKEL V

1. De uitkeringen toegekend krachtens de bepalingen uit hoofdstuk III van de Tijdelijke regeling WWV-vervangende uitkering (Stb. 1987, 400) blijven voor de op of na 1 april 1991 resterende duur, alsmede wat betreft de hoogte gehandhaafd.

2. De uitkeringen die krachtens de bepalingen uit hoofdstuk III van die regeling, dan wel ingevolge het eerste lid, zijn geëindigd wegens omstandigheden die, zodra daarvan geen sprake meer is, bij het voortduren van die regeling zouden hebben geleid tot herleving van die uitkeringen, herleven op dezelfde voet.

ARTIKEL VI

De Regeling militair wachtgeldvervangende uitkering 1962 (Stb. 1962, 76) vervalt. De bepalingen van die regeling blijven van kracht voor degene aan wie op grond daarvan te rekenen van een voor 1 april 1991 liggende datum een uitkering werd toegekend.

ARTIKEL VII

1. Degene die voor 1 januari 1987 in het genot was van wachtgeld als bedoeld in de Militaire wachtgeldregeling 1961, waarvan de duur, nadat toepassing is gegeven aan artikel III van dit besluit, verstrijkt in de periode van 1 april 1991 tot en met 31 maart 1993, heeft recht op een overgangsuitkering.

2. De duur van de overgangsuitkering is een jaar, met dien verstande dat de uitkering uiterlijk 1 april 1993 eindigt. De overgangsuitkering gaat direct in na het verstrijken van het wachtgeld als bedoeld in het eerste lid.

3. De hoogte van de overgangsuitkering is gelijk aan die van het vervolgwachtgeld zoals dat bij dit besluit in de Militaire wachtgeldregeling 1961 is ingebracht.

4. Voor zover daarvan hiervoor niet is afgeweken zijn de wettelijke bepalingen welke gelden voor een wachtgeld in de zin van de Militaire wachtgeldregeling 1961 voor zoveel mogelijk van overeenkomstige toepassing op de overgangsuitkering.

ARTIKEL VIII

1. De rechthebbende op een uitkering ingevolge het Besluit aanvulling arbeidsongeschiktheidsuitkering militairen (Stb. 1974, 501) heeft, indien de duur van die uitkering verstrijkt na 31 maart 1991, tot een nader door Ons te bepalen datum recht op een vervolguiterkering.

2. De duur van de vervolguiterkering is een jaar. De vervolguiterkering gaat direct na het verstrijken van de uitkering krachtens het in het eerste lid bedoelde besluit in, dan wel, indien de uitvoering van dat besluit ingevolge het daarin opgenomen artikel 3 werd opgeschort en in verband met het bepaalde in het tweede lid van dat artikel niet werd hervat, direct na het verstrijken van de in dat lid genoemde termijn van twaalf maanden. In het laatste geval wordt de bedoelde opschorting voortgezet tot de oorzaak daarvan heeft opgehouden te bestaan.

3. De hoogte van de vervolguiterkering is gelijk aan het bedrag dat nodig is om de ingevolge de Algemene militaire pensioenwet (Stb. 1988, 284) uit te betalen bruto maandelijkse pensioentermijnen te verhogen tot het bruto bedrag dat zou zijn uitbetaald indien aanspraak bestond op een vervolgwachtgeld zoals dat bij dit besluit in de Militaire wachtgeldregeling 1961 is ingebracht.

4. Indien de rechthebbende op een vervolguiterkering als bedoeld in de voorgaande leden voldoet aan de in de Tijdelijke regeling WWV-vervangende uitkering gestelde eisen voor een uitkering van langer dan een jaar, wordt de vervolguiterkering met die langere duur verlengd.

5. Voor zover daarvan in de voorgaande leden niet is afgeweken zijn op de vervolguiterkering de ten aanzien van een uitkering ingevolge het Besluit aanvulling arbeidsongeschiktheidsuitkering militairen gestelde regels voor zoveel mogelijk van overeenkomstige toepassing.

ARTIKEL IX

Dit besluit treedt in werking met ingang van de dag na de datum van uitgifte in het Staatsblad waarin het wordt geplaatst en werkt terug tot en met 1 april 1991.

¹ Laatstelijk gewijzigd bij koninklijk besluit van 11 april 1991, Stb. 225

² Laatstelijk gewijzigd bij koninklijk besluit van 25 mei 1990, Stb. 323

Het advies van de Raad van State is openbaar gemaakt door terinzagelegging bij het Ministerie van Defensie.

Tevens zal het advies met de daarbij ter inzage gelegde stukken worden opgenomen in het bijvoegsel bij de Nederlandse Staatscourant van 12 november 1991, nr. 220

Lasten en bevelen dat dit besluit met de daarbij behorende nota van toelichting in het Staatsblad zal worden geplaatst en dat daarvan afschrift zal worden gezonden aan de Raad van State en aan de Algemene Rekenkamer.

's-Gravenhage, 6 september 1991

De Minister van Defensie,
A. L. ter Beek

Beatrix

Uitgegeven de *derde* oktober 1991

De Minister van Justitie,
E. M. H. Hirsch Ballin

ALGEMEEN

1. Algemeen ambtelijk

Met het voorliggende besluit worden de aanspraken op een uitkering ingevolge de verschillende militaire ontslaguitkeringsregelingen (de Militaire wachtgeldregeling 1961 en het deel van de Premiereregeling en aanvullende voorzieningen beroepsmilitairen van de krijgsmacht 1982 dat voorziet in een werkloosheidsuitkering) gelijkgetrokken door die uitkering op wachtgeldniveau te brengen. Voorts wordt de dan algemeen geldende regeling voorzien van een minimum uitkeringsduur, gelijk aan die welke de Werkloosheidswet (Stb. 1986, 566) te bieden zou hebben indien de rechthebbende gewezen militair tot de kring van verzekerden in de zin van die wet zou behoren. Beide voorstellen zijn een rechtstreeks gevolg van de beslissing van het kabinet om het overheidspersoneel vooralsnog niet feitelijk onder de werking van de Werkloosheidswet te brengen maar via aanpassing van het eigen stelsel voor zoveel mogelijk te bewerkstelligen dat de gewezen ambtenaar of militair bij werkloosheid niet in een onevenredig betere of slechtere positie komt te verkeren dan de in die zin getroffen werknemer uit de particuliere sector. Als onevenredig beter worden in dat verband de situaties gezien waarin de vanouds bestaande ambtelijke ontslaguitkeringsregelingen op zich qua duur, niveau en bijkomende rechten al aanspraken van een hogere kwaliteit te bieden hebben dan de Werkloosheidswet zou doen, maar waar desondanks na afloop daarvan een beroep kan worden gedaan op de Tijdelijke regeling WWV-vervangende uitkering (TrWWV, Stb. 1987, 400). Omdat er voor die wat betere positie alleen plaats is waar het om gevestigde en tegen de achtergrond van het totale ambtelijke pakket van arbeidsvoorwaarden ook om passende voorzieningen gaat, is besloten enerzijds de kwaliteit van de oorspronkelijke regelingen vooralsnog te blijven garanderen maar anderzijds de TrWWV niet opnieuw te verlengen. Immers de laatste regeling draagt, als tijdelijke overgangsmaatregel, dat karakter uitdrukkelijk niet.

Als onevenredig slechter moeten met name die situaties worden gezien waarin de ambtelijke regelingen na het wegvallen van de TrWWV een kortere uitkeringsduur te bieden hebben dan de Werkloosheidswet. Dat zou zich daar voor kunnen doen waar van een betrekkelijk kort ambtelijk arbeidsverleden sprake is. In de overheidsregelingen wordt de duur van de uitkering namelijk bepaald door de ambtelijke diensttijd en niet, zoals bij de Werkloosheidswet, aan de hand van het totale arbeidsverleden.

Voor die gevallen dient het wegvallen van de TrWWV dan ook gepaard te gaan met de introductie van wat men een «WW-bodem» zou kunnen noemen. Daarbij wordt in de overheidsregelingen naast de bestaande duurberekening als alternatief de berekeningsmethode uit de Werkloosheidswet opgenomen en zal voor een betrokkene de hoogste uitkomst gelden.

Omdat de voorstellen voor militairen en burgerambtenaren in beginsel identiek zijn en in hun technische uitwerking ook niet echt verschillen, wordt voor een meer uitgebreide toelichting op het vervallen van de TrWWV en de introductie van de «WW-bodem» korthedshalve verwezen naar de nota van toelichting bij het Besluit van 28 mei 1991, houdende wijziging van het Rijkswachtgeldbesluit 1959 en andere uitkeringsregelingen (Stb. 1991, 331).

2. Specifiek militair

Zoals in de aanhef van het voorgaande gedeelte is opgemerkt, beperkt dit besluit zich niet tot het leggen van de «WW-bodem» in de bestaande militaire regelingen. Het voorziet tevens, door voortaan in hoofdlijnen uit te gaan van één algemeen geldende regeling (de wachtgeldregeling), in een belangrijke vereenvoudiging van het stelsel en bewerkstelligt bovendien in beginsel gelijke aanspraken voor de voor onbepaalde en bepaalde tijd aangestelde militair. Het besluit doet dat door de bestaande artikelen 8 en 9 van de Premiereregeling en aanvullende voorzieningen beroepsmilitairen van de krijgsmacht 1982 (Stb. 648, verder te noemen premiereregeling) in te trekken en de betreffende doelgroep in plaats daarvan, behoudens enige bijkomende rechten, onder te brengen in de Militaire wachtgeldregeling 1961 (Stb. 1986, 494, verder te noemen wachtgeldregeling). Het besluit wijkt daarin af van het overigens identieke voorstel voor de burgerambtenaren, waar het Rijkswachtgeldbesluit 1959 en de Uitkeringsregeling 1966 (Stb. 1986, 490), beide voorzien van de «WW-bodem», wel afzonderlijk zullen blijven bestaan. Daar ligt het volgende aan ten grondslag.

In de militaire sfeer wordt thans een uitdrukkelijk onderscheid gemaakt tussen de voor onbepaalde tijd aangestelde militair en de militair met een arbeidsovereenkomst van een bepaalde duur. De eerste kan bij werkloosheid een beroep doen op de wachtgeldregeling, die qua inhoud vrijwel gelijk is aan het Rijkswachtgeldbesluit 1959, terwijl de tweede bij werkloosheid aanspraak heeft, via de premiereregeling, op een uitkering naar de normen en voorwaarden (voor zover overigens de regeling zelf niet anders bepaalt) van de Werkloosheidswet. Na afloop van de wachtgeldperiode zou de voor onbepaalde tijd dienende terugvallen op de nu in te trekken TrWWV en de voor bepaalde tijd dienende op een vervolgutkering naar de in de premiereregeling zelf opgenomen overeenkomstige «TrWWV-regels». Ook voor de premiereregeling geldt dan dat het vervallen van de «TrWWV-regels» gepaard zou moeten gaan met de introductie van de «WW-bodem». De normen en voorwaarden van de Werkloosheidswet gelden daar immers niet voor de duur (men heeft, afhankelijk van de diensttijd, recht op een uitkering voor maximaal zes of twaalf maanden).

Het opnemen van een «WW-bodem» in beide regelingen betekent niet alleen dat het karakter van beide regelingen in beginsel niet meer verschilt, het houdt voor de praktijk ook in dat de duur van de rechten ingevolge de premiereregeling in het algemeen gelijk wordt aan die ingevolge de wachtgeldregeling (voor deze doelgroep althans). Wie evenwel het niveau van de rechten beziet bemerkt verschillen in het voordeel van de wachtgeldregeling en moet tot de conclusie komen dat het uitgangspunt van de thans voorgestelde ingrepen – het wat terugbrengen van de ambtelijke voorzieningen omdat die in kwaliteit te ver uitsteken boven de voor particuliere werknemers geldende regels – voor de premiereregeling maar in beperkte mate opgaat en dat men met het wegnemen van die in de regeling opgenomen «TrWWV-voorziening» de groep potentiële rechthebbenden in feite onevenredig treft. De rechthebbende op een uitkering ingevolge de premiereregeling mist immers:

1e de hogere uitkeringspercentages aan het begin van de uitkeringsperiode;

2e de mogelijkheid van het onverkort bijverdienen tot het niveau van het laatstgenoten loon;

3e de pensioenopbouw in de uitkeringsperiode (zowel voor het ouderdoms- als voor het nabestaandenpensioen) en, daarmee samenhangend, de ambtelijke arbeidsongeschiktheidsverzekering en

4e de mogelijkheden van een verhuiskostenvergoeding en een afkoopsom in verband met het aanvangen van nieuwe arbeid elders.

Zijn positie ten opzichte van de particuliere werknemer is dan ook een duidelijk andere dan die van de wachtgelder (burger of militair) of de rechthebbende op een uitkering ingevolge de Uitkeringsregeling 1966. Dat plaatst de vraag of die positie ook onevenredig beter zou zijn en hoe dat dan moet worden opgelost in een wat ander perspectief. Immers, als een vergelijking van het totale pakket, inclusief de hiervoor bedoelde ambtelijke extra's, met instandhouding van die extra's leidt tot intrekking van de TrWWV, is het verhoudingsgewijs niet correct zonder meer hetzelfde te doen waar die extra's niet voorkomen en moet worden gezocht naar een aanvaardbaar alternatief. Wat dat betreft is het volgende overwogen.

De idee op dit moment in premiereregeling niet in te grijpen (de TrWWV-aanspraken daar dus te handhaven) is gezien maar uit een oogpunt van coördinatie en een streven naar gelijke rechtsbedeling verworpen. Het zou namelijk betekenen dat de premiereregeling ondanks de wat mindere kwaliteit door de langere duur gemiddeld gesproken een betere voorziening zou bieden dan de wachtgeldregeling. Voor de denkbare andere opties (het alsnog inbrengen van de hiervoor opgesomde wachtgeldkenmerken in de premiereregeling of, bijvoorbeeld, het bieden van een uitkering naar de normen en voorwaarden van de Uitkeringsregeling 1966) is niet gekozen omdat zij het geheel alleen maar zouden compliceren. De eerstbedoelde mogelijkheid geeft namelijk een eindresultaat dat zo dicht bij de wachtgeldregeling ligt dat het naast elkaar bestaan van beide regelingen niet goed meer valt te motiveren terwijl de tweede, om ongewenste verschuivingen binnen de doelgroep te voorkomen, toch zoveel aanpassing vergt dat van een uitkering naar de normen en voorwaarden van de Uitkeringsregeling 1966 niet echt meer kan worden gesproken. De Uitkeringsregeling 1966 biedt immers een kortere naar het laatstgenoten loon vast te stellen basisuitkering dan de premiereregeling voor haar doelgroep doet maar stelt daar een betere anticumulatieregeling tegenover. Handhaving van een redelijke lijn met het bestaande vergt dan aanpassing op beide punten.

Tegen het tenslotte gekozen alternatief, onderbrenging in de wachtgeldregeling valt in te brengen dat het hier voor het merendeel om ontslagen gaat die vooraf waren te voorzien. Hoewel er dan nog geen sprake is van een ontslag door eigen schuld of toedoen, laat staan van vrijwillige werkloosheid, ontbreekt toch wel het aan de andere in de wachtgeldregeling opgesomde ontslaggronden inherente gedwongen karakter. Zo bezien is een daadwerkelijke integratie van beide regelingen vooralsnog een wat vreemde figuur en verdient het aanbeveling de verdeling over twee regelingen te handhaven en niet zonder meer alle onderdelen van de wachtgeldregeling over te nemen. Gekozen is dan ook niet voor het inbrengen van een nieuwe ontslaggrond in de wachtgeldregeling zelf, maar voor een zodanige correctie van artikel 8 van de premiereregeling dat het recht op wachtgeld daar in principe zelfstandig op kan steunen. Op de materiële gevolgen van de overstap van de premie- naar de wachtgeldregeling wordt in de artikelsgewijze toelichting verder ingegaan.

3. Uitvoeringslasten

Het aantal ontslaguitkeringsregelingen dat in de militaire sfeer moet worden uitgevoerd, wordt met deze voorstellen en de beslissing de TrWWV niet verder te verlengen teruggebracht van drie naar één. Omdat elke regeling zo haar eigen toelatingscriteria en bijzonderheden ten aanzien van de berekening kende, betekent dat niet alleen een terugdringen van de omvang van de regelgeving maar ook een vereenvou-

diging van de uitvoeringsproblematiek. Hoewel de overblijvende Militaire wachtgeldregeling 1961 complexer is dan de oorspronkelijke en voor een correcte uitvoering ook een grotere informatiebehoefte zal kennen, lijkt over het geheel genomen de verwachting van wat dalende uitvoeringskosten gerechtvaardigd.

4. Uitkeringskosten

Op zichzelf beschouwd betekenen de introductie van de «WW-bodem» in de wachtgeldregeling en de overstap van de premie- naar de wachtgeldregeling een verhoging van de uitkeringskosten. Omdat die meerkosten evenwel kunnen worden gefinancierd uit de gelden die vrijkomen door het vervallen van de TrWWV en de in de premiereregeling opgenomen overeenkomstige regels, zal er van extra druk op de defensiebegroting geen sprake zijn.

5. Toekomstige ontwikkelingen

Onder het kopje «Beperkingen» wordt in het algemeen gedeelte van de nota van toelichting bij het besluit tot wijziging van de voor burgerambtenaren geldende ontslaguitkeringsregelingen een beeld geschetst van de toekomstplannen op dit gebied. Daarin wordt onder meer het voornemen geuit ook die regelingen in een algemeen geldende samen te brengen die, waar mogelijk, dichter bij de Werkloosheidswet zal liggen dan thans voor de afzonderlijke regelingen geldt. Hoewel de wachtgeldregeling met «WW-bodem» qua systematiek de Werkloosheidswet meer nabij komt dan de premiereregeling met de daarin geïncorporeerde «TrWWV-regels» en er dus ook nu een stap in de gewenste richting wordt gedaan, kan niet worden voorzien of de Militaire wachtgeldregeling 1961 in de na dit besluit bereikte vorm in grote lijnen blijft sporen met de toekomstige geïntegreerde ambtelijke regeling. Vanuit die optiek kan het voorstel om de rechthebbende op een uitkering ingevolge de premiereregeling zonder meer in de wachtgeldregeling onder te brengen en, bijvoorbeeld, niet te zoeken naar een voor allen geldend redelijk gemiddelde tussen beide regelingen, tenslotte toch voorbarig blijken. In het militair georganiseerd overleg is daarom uitdrukkelijk met de belangenverenigingen afgesproken dat tegen de tijd dat de vernieuwingsplannen voor de burgers gestalte krijgen in een nieuwe regeling en het dezerzijds wenselijk wordt gevonden dat defensie daarin volgt, de gevolgen van die stap niet als verworven recht zullen worden gezien, maar dat dan opnieuw, lopende gevallen daargelaten, het niveau van de huidige rechten, exclusief TrWWV-regels en inclusief «WW-bodem», uitgangspunt kan zijn.

6. Deregulering/positie van vrouwen

Dit besluit is getoetst aan de regels inzake terughoudendheid met regelgeving en ontmoet uit dat oogpunt zeker geen bezwaar. Het heeft geen invloed op de positie van vrouwen in de krijgsmacht.

7. Inwerkingtreding

De werkingsduur van de TrWWV is per 1 april 1991 vervallen. Voor een hernieuwde verlenging ontbraken voldoende financiële middelen. Indien per 1 april 1991 geen vervangende voorziening getroffen zou zijn, zou een forse achteruitgang in aanspraken voor ontslagen overheidspersoneel zijn ontstaan. Daarom is het beleid erop gericht de WW-bodemvoorziening direct aansluitend op voornoemde vervaldatum tot stand te brengen.

Onderdeelsgewijs

1. Artikel I

onderdeel A

De wijziging strekt ertoe het begrip «lichamen», opgenomen in het nieuwe artikel 1a, te omschrijven. De omschrijving komt overeen met die uit artikel 1, onder f, van de Werkloosheidswet.

onderdeel B

Het hier genoemde onderdeel c moet vervallen omdat ook de met een wachtgeldgrond ontslagen militair die korter dan een jaar heeft gediend aanspraak moet kunnen maken op de thans geïntroduceerde bodemvoorziening. Ook die verliest immers zijn rechten op een TrWWV-uitkering.

Het tot onderdeel c vernummerde onderdeel d wordt redactioneel aangepast.

onderdeel C

In het nieuwe artikel 1a wordt aangegeven welke arbeidsverhoudingen als dienstbetrekking worden aangemerkt. Voor de verschillende in aanmerking komende arbeidsverhoudingen wordt verwezen naar de artikelen 4, 5 en 6 van de Werkloosheidswet. Aldus kan een arbeidsverleden worden bepaald aan de hand waarvan op basis van het nieuwe artikel 3 kan worden vastgesteld wat de duur van het wachtgeld naar de normen van de Werkloosheidswet zou zijn. Om een keuze te maken kan die duur vervolgens worden vergeleken met de duur die verkregen wordt via de oorspronkelijke, thans in artikel 3a opgenomen, berekeningsmethode, waarna de langste maatgevend zal zijn voor het naar de laatstelijk genoten bezoldiging vast te stellen deel van het wachtgeld.

onderdeel D

In dit artikel wordt aan de hand van het arbeidsverleden de duur van het wachtgeld naar de normen van de Werkloosheidswet vastgesteld. De basisduur van wachtgeld wordt gesteld op zes maanden. Degenen die aan de «drie-uit-vijf-eis» voldoen, dat wil zeggen degenen die in de periode van vijf jaar onmiddellijk voorafgaande aan het ontslag ten minste gedurende drie jaar in een dienstbetrekking van acht of meer uren per week werkzaam zijn geweest, komen daarna voor een verlenging in aanmerking. De duur van die verlenging hangt af van de duur van het arbeidsverleden van de betrokkene. Aangegeven wordt welke perioden al dan niet meetellen bij de bepaling van dat arbeidsverleden. De opsomming is in zijn geheel overgenomen uit de Werkloosheidswet. In navolging van die wet kunnen zij die direct voor het ontslag een uitkering genieten krachtens de Algemene Arbeidsongeschiktheidswet in aanmerking komen voor verlenging, zonder dat zij aan de «drie-uit-vijf-eis» moeten voldoen.

Het negende lid bevat een bevoegdheid van de Minister van Defensie tot het stellen van nadere regels met betrekking tot de «drie-uit-vijf-eis» en het kinderverzorgingsforfait. Het ligt in het voornemen de nadere regels die ter zake op grond van de Werkloosheidswet worden gegeven, over te nemen in het voor gewezen militairen geldende systeem van ontslaguitkeringsregelingen.

onderdeel E

Dit artikel biedt de waarborg voor het kunnen behouden van de duuraanspraken ingevolge de oude bepalingen van de wachtgeldregeling. Zoals gezegd zal, indien de toepassing van die bepalingen leidt

tot een langere wachtgeldduur, de oorspronkelijke berekeningsmethode voorgaan.

De wijziging onder het vierde lid betreft een afstemming op het Rijkswachtgeldbesluit 1959. Voor de vraag of men 10 dienstjaren kan aanwijzen en bij een som van leeftijd en diensttijd van ten minste 60 jaren in aanmerking komt voor een verlenging van het wachtgeld tot de leeftijd van 65 jaar, zal niet langer de diensttijd in de zin van artikel 1, eerste lid, onder e, van de wachtgeldregeling maatgevend zijn maar, zonder de daar genoemde uitzonderingen, de diensttijd die bij pensioenering op het ontslagmoment in aanmerking zou zijn genomen.

onderdeel F

In het nieuwe artikel 3b wordt in navolging van de in de artikelen 48 t/m 52 van de Werkloosheidswet geregelde vervolgitkering voorzien in een vervolgwachtgeld. Het vervolgwachtgeld is in principe gerelateerd aan het minimumloon. Deze uitkering heeft tot doel een vloeiende overgang te bereiken tussen de regelingen op grond van de loonderwijsfunctie en die op grond van de minimumbehoeftefunctie (Algemene Bijstandswet, Stb. 1973, 395).

De lengte van het vervolgwachtgeld wordt gesteld op een jaar, met dien verstande dat het recht daarop in elk geval eindigt een jaar na het moment waarop het ingevolge het nieuwe artikel 3 (naar de berekeningsmethode van de Werkloosheidswet) vastgestelde wachtgeld eindigt. Indien de wachtgeldduur wordt vastgesteld conform artikel 3a (de oorspronkelijke berekeningsmethode) kan het recht op een vervolgwachtgeld dus korter duren of niet ontstaan.

Omdat die ontslagleeftijd als wachtgelder met het oog op het in de militaire sfeer gebruikelijke functioneel leeftijdsontslag niet voor zal komen zijn de in het Rijkswachtgeldbesluit wel op te nemen extra voorzieningen bij een ontslag op de leeftijd van 57,5 jaar of ouder hier niet overgenomen.

onderdeel G

De hier opgenomen bijstellingen zijn nodig in verband met het overigens voorgestelde en van puur technische aard.

onderdeel H

De hoogte van het vervolgwachtgeld wordt hier bepaald op het minimumloon. Om te voorkomen dat het vervolgwachtgeld meer zou bedragen dan de laatstelijk genoten bezoldiging dan wel het wachtgeld dat direct voorafgaand aan het vervolgwachtgeld werd genoten, is de restrictie aangebracht dat het vervolgwachtgeld nooit meer kan bedragen dan 70% van de laatstelijk genoten bezoldiging.

onderdeel I

De leeftijd tot wanneer men zich moet houden aan de voorschriften voor het vinden van een nieuwe betrekking wordt hier teruggebracht van 60 naar 55. De wachtgeldregeling komt op dat punt dan overeen met het Rijkswachtgeldbesluit 1959.

onderdeel J

Met dit onderdeel wordt in navolging van hetgeen is geregeld voor gewezen burgerambtenaren/wachtgelders een bij Defensie bestendige gedragslijn geformaliseerd.

2. Artikel II

onderdeel A

Daar alleen de normen en voorwaarden zullen gelden voor de aanspraak, de berekening van de termijn, de vermindering van het wachtgeld (incl. vervolgwachtgeld) alsmede voor het vervallen van de

aanspraak, wordt vermeden dat de uitkeringsgerechtigde voortaan tevens aanspraak zou hebben op bijv. afkoop van de uitkering en toekenning van verplaatsingskosten en pensioen zou opbouwen. Dit wordt niet in overeenstemming geacht met het karakter van de Premiereregeling die geldt voor een specifieke doelgroep, voor wie het einde van het dienstverband in principe voorzienbaar is.

Uiteraard geldt een en ander mutatis mutandis, zodat bijvoorbeeld niet kan worden geconcludeerd dat er in het geheel geen aanspraken bestaan om de enkele reden dat beroepsmilitairen die zijn aangesteld voor bepaalde tijd als doelgroep in de militaire wachtgeldregeling zijn uitgezonderd.

Het nieuwe recht verschilt op nogal wat punten van het oude. In het navolgende wordt daar in het kort een beeld van gegeven, uitgaande van een «gemiddeld» geval (23 jaar ongehuwd, 4 dienstjaren, een bezoldiging van f 2.760,- per maand).

– duur en niveau

(de uitkeringspercentages zijn verhoogd met de toeslag van 3% ingevolge de Wet van 20 december 1984, Stb. 657).

De huidige regeling biedt aan betrokkene gedurende twee jaren een uitkering op het niveau van 73% van de laatstelijk genoten bezoldiging (een basisuitkering van een jaar via het eerste lid van artikel 8 van de premiereregeling en een vervolguitkering van een jaar via het tweede lid van dat artikel). In een premiereregeling met «WW-bodem» zou betrokkene recht hebben op 73% gedurende een jaar en (bij consequente doorvoering) op een vervolguitkering van een half jaar naar 100% van het minimumloon (stel ongeveer 57% van f 2.760,-). Bij een overstap naar de wachtgeldregeling krijgt hij gedurende drie maanden 93%, gedurende de volgende 9 maanden 83%, vervolgens voor 1,8 maand 73% en tenslotte voor 4,2 maanden 100% van het minimum loon. Met dit besluit wordt een totaal-uitkeringspercentage van 1752 dus niet teruggebracht tot circa 1218 maar tot circa 1397.

– ziekte

De premiereregeling kent thans mogelijkheden van een ziekingeld. Met de overstap naar de wachtgeldregeling verdwijnt die mogelijkheid, hetgeen in de meeste gevallen een verbetering betekent, doordat de percentages van het wachtgeld van toepassing zijn.

– anticumulatie

Bij het verkrijgen van nieuwe arbeidsinkomsten kent de wachtgeldregeling een kortingsmethode die het de betrokkene mogelijk maakt het verschil tussen zijn laatstelijk genoten loon en zijn daarvan afgeleid wachtgeld vrij bij te verdienen. De methode garandeert daarmee dat de som van de bij-inkomsten en het wachtgeld gelijk is aan het laatstelijk als militair genoten loon. Een uitkering ingevolge de premiereregeling kent thans in beginsel geen korting van bij-inkomsten, maar wordt stopgezet als men (niet naar het niveau van de bij-inkomsten maar naar te werken uren beoordeeld) niet meer werkloos is.

– minimumvoorziening

De minimumvoorziening voor gehuwden die thans in het negende lid van artikel 8 van de premiereregeling is opgenomen wordt vervangen door de bescherming die nu via inbreng van de «WW-bodem» in de wachtgeldregeling wordt aangebracht. Daarbij zij aangetekend dat het juist de hogere wachtgeldpercentages zijn die die bescherming voor de beginperiode gemiddeld overbodig maken en dat het nu voor het vervolg-

wachtgeld gecreëerde alternatief (minimumloon maar nooit meer dan 70% van de laatstelijk genoten bezoldiging) ook in een premiereregeling met «WW-bodem» zou zijn opgenomen.

– positie vliegers

De thans in het derde lid van artikel 8 van de premiereregeling opgenomen bijzondere voorzieningen voor de nadienende vlieger wordt door de duurberekening uit het wachtgeldsysteem volledig gecompenseerd.

– uitkering bij overlijden

De wachtgeldregeling biedt een hogere uitkering bij overlijden dan de premiereregeling.

Hoewel de maatregelen in totaliteit niet gericht zijn op een positieverbetering en die blijkens het voorgaande ook zeker niet bewerkstelligen, kan, alles overziende, de overstap van de premie- naar de wachtgeldregeling niet anders worden gekwalificeerd dan voor de rechthebbende positief.

onderdeel B

Dit artikel kan vervallen omdat de regels voor het verrekenen van bij-inkomsten uit de wachtgeldregeling in voorkomend geval hetzelfde zouden bieden.

3. *Artikel III*

Omdat de TrWWV met ingang van 1 april 1991 komt te vervallen moet het nieuwe systeem van toepassing zijn op de op dat moment lopende gevallen en moet worden bezien of de oorspronkelijke duur na een toets aan de bijgestelde bepalingen niet moet worden verlengd. Dit artikel schept daarvoor de basis.

4. *Artikel IV*

Aan de feitelijke overstap van de premie- naar de wachtgeldregeling kan geen overgangsrecht worden gekoppeld in de zin van artikel III. Het gaat daar immers niet alleen om een duur- maar ook om een niveaukwestie. Voorgescreven wordt derhalve dat de bestaande artikelen 8 en 9 van de premiereregeling voor de lopende gevallen zullen uitwerken.

5. *Artikel V*

Een toegekende uitkering op grond van Hoofdstuk III van de TrWWV blijft ondanks het vervallen van die regeling op de betreffende bepalingen steunen. De formulering van het tweede lid is zo gekozen dat ook de thans geldende mogelijkheid van het herleven van zo'n uitkering blijft bestaan.

6. *Artikel VI*

Doordat de zelfstandige mogelijkheid tot ontslag op eigen verzoek terzake van het blijvend gepasseerd zijn voor bevordering niet meer in het Algemeen Militair Ambtenarenreglement (Stb. 1982, 279) voorkomt en het nieuwe personeelsbeleid daar niet meer op is gericht, zullen geen nieuwe belanghebbenden meer in aanmerking komen voor de Regeling militair wachtgeld vervangende uitkering 1962 (Stb. 1962, 76), zodat die regeling kan vervallen. Lopende uitkeringen zullen nog volgens de bepalingen van die regeling worden voortgezet.

7. Artikel VII

De hier aangeboden overgangsmaatregel komt overeen met die uit artikel VIII van het besluit tot introductie van de WW-bodemvoorziening in onder meer het Rijkswachtgeldbesluit 1959. Aan de rechthebbenden op een wachtgeld dat voor de stelselherziening sociale zekerheid (1 januari 1987) is ingegaan wordt tot uiterlijk 1 april 1993 een extra voorziening geboden op minimumniveau. De gekozen einddatum is de voorgenomen datum van invoering van de tweede fase van de WW-bodemvoorziening, waarover onder de kop «Beperkingen» in het algemene gedeelte van de nota van toelichting bij het besluit tot wijziging van de voor burgerambtenaren geldende ontslaguitkeringsregelingen meer wordt gezegd.

8. Artikel VIII

In de huidige situatie kan een rechthebbende op een uitkering ingevolge het Besluit aanvulling arbeidsongeschiktheidsuitkering militairen na afloop daarvan een beroep doen op de TrWWV. Omdat het stelsel van militaire wetten en regelingen betrokkenen voor het vervallen van de TrWWV geen aanvaardbaar alternatief biedt, wordt met dit artikel bij wijze van tijdelijke overgangsmaatregel een aanspraak geboden die in lijn ligt met de nieuwe regels voor de wachtgeldgenietenden. Met name het ontbreken van een herplaatsingsregeling – vergeleken mag hier worden met de bepalingen uit Hoofdstuk K van de Algemene burgerlijke pensioenwet (Stb. 1986, 540) – in de Algemene militaire pensioenwet vormt de aanleiding dit te doen. Omdat juist in dat verband maatregelen in voorbereiding zijn, heeft de onderhavige voorziening een tijdelijk karakter en is gekozen voor plaatsing in het overgangsrecht.

De regeling zoals die bij artikel VIII is aangegeven geldt gedurende de 1ste fase van de invoering van de WW-bodemvoorziening als overbrugging, totdat een structurele voorziening voorwerp van overleg zal hebben gevormd. Dit houdt de invoering in van de WW-bodem 2de fase. Uitgangspunt is dat daarvan per 1 april 1993 sprake zal zijn.

De Minister van Defensie,
A. L. ter Beek